

DE MOEIAL

V.U. Peter de Koning
adres: Jozef Voetlaan 30, 2100 Deurne.
redactie: Gebouw Y', Pleinlaan 2, 1050 BXL.

Abonnementen : 150 fr. of 500 fr. op rek. nr. 001-1386575-48
met vermelding naam en adres

Steenhout stakingsbreker tijdens rakettenakties

Blozen voor het verpozen : aktie dus. Donderdag 28 maart, nèt voor de lentevakantie, schreeuwden een heel klein percentage VUB-studenten hun kelen schor tegen de plaatsing van de kruisraketten in Florennes. 's Voormiddags werd in de gebouwen B en C gestaakt. Voordien werden de CVP'ers Coens en Geens het zwijgen opgelegd bij hun plechtige openingsrede voor een auditorium. De enige (bijna) geslaagde aktie, bleek later.

CVP, weg ermee!

Donderdag 21 maart. Een zestigtal vredesmilitanten van verschillende strekking (VO, VAKA, MLB, SJW, ALS) waren 's morgens aan het restaurant samengekomen om een aktie te ondernemen tegen de CVP'ers Coens en Geens, die de nieuwe lokalen en uitrustingen van de faculteit toegepaste wetenschappen officieel kwamen inhuldigen. Voorzien van de nodige attributen (spandoeken, borden, megafon) trokken ze naar auditorium K1, waar de heren ministers toespraken zouden houden. Er werd een haag gevormd in de gang die naar het auditorium leidt. Onder luid gejoel ('CVP, weg ermee!', 'CVP-Staat, rakettenstaat, politiestaat!') moest Gaston Geens deze meute passeren. Een dertigtal vredesmilitanten konden samen met Geens het auditorium binnengeraken, vooraleer de toegangsdeur werd afgesloten. Een vijftigtal profs, assistenten en wat personen hadden de zaal al gevuld. Ook Coens was reeds aanwezig. De aktievoerders stelden zich op aan de kant.

Rector Steenhout begon een beetje nerveus zijn welkomsspeech. Daarna was het de beurt aan decaan Cardon, die het had over de rol van de faculteit Toegepaste Wetenschappen o.v.v. de nieuwe technologie en de DIRV. De studenten hielden zich rustig, tot Coens het spreekgestoelte besteed. Toen brak het protest pas goed los. Gedurende een tiental minuten werden er onafgebroken slogans tegen de raketten en de CVP geskanderd, om op die manier Coens het spreken te beletten, wat overigens perfect lukte. Cardon en Steenhout riepen vergeefs op tot stilte. Vooral de rektor maakte zich kwaad en beschuldigde de studenten afbreuk te doen aan het principe van Vrij Onderzoek, dat o.m. de vrije meningsuiting inhoudt. Via de megafon werd echter duidelijk gemaakt dat men niet van plan was iemand die samen met zijn partij de mering van meer dan 70% van de bevolking aan zijn laars lapt, te laten spreken. Toen Coens met klem vroeg of hij iets mocht zeggen over de ingenieurs, want 'ge zijt toch akkoord dat er ingenieurs nodig zijn', repliceerde een student : 'Om raketten te maken zeker!'

Toen duidelijk werd dat de studenten niet zinnens waren op te houden met skanderen, stelde de rektor voor dat de ministers hun toespraken in het receptielokaal zouden houden voor diegenen die een uitnodigingskaart kunnen voorleggen. De aktievoerders haastten zich meteen naar dat lokaal en achter hun rug viel de deur dicht, zodat de toespraken van Coens en Geens ongestoord konden doorgaan. De rektor was evenwel mee buitengesloten.

De vredesaktivisten trachtten de plechtigheid toch nog te verstoren door aan de buitenkant van het auditorium een hels kabaal te produceren. Er werd ook een zwarte vlag geplaatst onder de Belgische driekleur, die de nog te onthullen gedenkplaat in de inkomsthal afdekte. Rond het middaguur werd de aktie beëindigd.

De vergaderingen

"Door het stil leggen van alle universitaire activiteiten kan men méér mensen bereiken om daadwerkelijk mee te doen aan akties", was de algemene konklusie op de aktievergadering. De grote meerderheid van de 60 aanwezigen besliste dan om tot staking over te gaan op donderdagvoormiddag 28 maart. De ondersteunende petitie met 1000 handtekeningen liet veel goeds verhopen. Achteraf bleek een handtekening sneller gezet dan dat er mee werd gedaan aan de akties.

Zoals de geplogenheid vereisen geeft een algemene vergadering, met zoveel mogelijk studenten, haar fiat over de te ondernemen akties. Maar vóór de beslissing natuurlijk eerst de traditionele strategie-diskussie tussen klein links. Zo oud als de straat. En ze zijn er nog niet uit! (Hier is een rekord in de maak). Een VAKA personage mengde zich ook met de smekende senenaristenpraatjes van "schermutselingen kunnen we missen". Ondertussen had een ACOV tegenwoordiger de solidariteit van het personeel met de aktie toegezegd. Donderdag waren de personeelsleden minder op de hoogte van dit feit. Vakbonds(info)wegen zijn lang, zeker ? Ondertussen had VUB-public relation man Tony Tillé hartstochtelijk voor eigen winkel gepleit. Zou de infodag voor laatstejaarstudenten -toevallig op dezelfde dag- gestoord worden, was zijn bezorgde vraag. Hieraan werd teveel tijd en aandacht besteed. VUB-propaganda is geen zaak voor een anti-rakettenkomitee. Ook het weekhartige pleidooi om een aantal

studenten met eksamens tot de gebouwen toe te laten was volstrekt misplaatst. Wanneer beslist wordt tot staking betekent dit : iedereen gelijk voor de wet. Staking betekent alles dicht.

Maar bon, in een rommelig einde besliste de Algemene Vergadering van 120 personen dan uiteindelijk tot staking. De gebouwen B en C zouden volledig worden afgesloten. In de anderen zouden 'overtuigingspiketten' geposteerd staan. (Men moet realistisch blijven aan de VUB). Wel zouden de eksaminandi door gelaten worden. Jammer, daarmee was de staking reeds gebroken vooraleer ze begon.

De staking

Donderdag 28 maart was het dan zover. Omstreeks 5u30 werd van start gegaan met het afsluiten van de toegangsdeuren van de gebouwen B en C, d.m.v. kettingen en prikkeldraad. Voor de middenste ingang vatte een piket post. Rond kwart voor acht kwam de rektor eigenhandig, vergezeld van een aantal mensen van het technisch personeel, de kettingen met een tang doorknippen. Hij wilde vooral het goede verloop van de onthaaldag gewaarborgd zijn. Volgens het stakingskomitee was dit tegen de afspraken die de vorige dag met de rektor gemaakt waren. Er was immers overeengekomen dat personeel, profs en de scholieren van de onthaaldag de gebouwen zouden binnengaan, zodat het vrijmaken van de ingangen totaal overbodig was. De stakers wilden het geknip van de rektor dan ook beletten en een stoere vredesmilitant zette hem buiten. Het technisch personeel, dat duidelijk sympathiek tegenover de staking stond, kwam de rektor niet ter hulp. Steenhout ondernam in de loop van de morgen nog een drietal pogingen om de toegangen vrij te maken. De aktievoerders maakten telkens de kettingen weer vast en zetten de rektor buiten.

Een aantal studenten, die duidelijk tegen de staking gekant waren, sloegen erin binnen te glippen via een door de rektor vrijgemaakte toegang, die niet tijdig terug afgesloten kon worden. Onder hen Mark Val-

INHOUD

- Blz. 1 : Aktieverslag
- Blz. 2 : Interview met de VUB-regeringsafgevaardigde
- Blz. 3 : Drugs/Bangla De h
- Blz. 4 : Vubtië/Resto
- Blz. 5 : Doorbraak/Open Tribune
- Blz. 6 : Johan Verminnen, de zanger
- Blz. 7 : kultuurkrant/Poëzie-wedstrijd
- Blz. 8 : Agenda/Uit in Brussel/Open Tribune.
- Basta.

kenburg, bijgenaamd de Vark, de kolossale pro-praes van de rechtsfaculteit. Hij wilde de staking breken en weigerde elke discussie met de aktievoerders. 'Hou uw bakkes, vuil links krapuul!' riep hij uit en hij dwade iedereen omver. Hij greep een aktievoerder die hem de doorgang wilde beletten bij de keel en wierp haar tegen de grond. Als toemaatje kreeg ze nog een stamp op haar borst; medische verzorging bleek nodig. Ook een free-lance journalist van een links weekblad die het incident wilde fotograferen kreeg een klap op zijn gezicht, zodat hij een contactlessen verloor. Ienslotte slaagde het aktiekomitee erin de heer Vark buiten te zetten. Hij hield er een gescheurde trui aan over.

Het aktiekomitee was achteraf van mening dat de staking geslaagd was, wat zeker te relativeren valt. Immers, alleen de humane wetenschappen waren in staking, en zelfs daar zijn heel wat studenten (o.a. examinand) de piketten gepasseerd. Het aktiekomitee meldde ons nog dat een aantal professoren hun kolleges hadden geschorst. De professoren die toch kollege gaven, o.a. Weyenberg en Witte (die bekend staat als 'links') hadden af te rekenen met massaal absenteïsme. Bij Weyenberg bv. zaten twee studenten.

Omstreeks 12u werden de piketten opgeheven en begaven de aktievoerders zich naar het restaurant, om aldaar te mobiliseren voor de betoging.

De betoging

Steenhouts betreurenswaardige opwerping tot stakingsbreker in de voormiddag liet ropen op wat 'vuurkracht' in de betoging om 15u. Niets was minder waar. Het vuur was nooit aanwezig. De studentenmassa trouwens ook niet. 250 bibberende lichamen kwakten nogmaals de vertrouwde manifestatielijn Rogierplein-Zuid af. De anarchistenklaan was blijkbaar te vroeg opgestaan, want zelfs 'provokantje spelen' zat er nauwelijks in. Slechts één idioot liep de jansse weg oertraag met vóór de politiekombi die de betoging afslot. Hij wilde waarschijnlijk op een goedkope manier sandalen maken van zijn winterboots. O ja, opmerkelijk was dat een aantal laffe studenten-akbonds-aanhangers langs de wegwant de

Studenten tegen de raketten

De regeringsafgevaardigde : een interview

Regeringsafgevaardigde mevrouw Anita Van der Speeten heeft een hele geschiedenis achter de rug op het vlak van de onderwijsproblematiek. De woelige tijden van de schoolstrijd maakte zij mee als jong afgestudeerde. Na de onderschrijving van het schoolpakt tekende zij de eerste kaarten met rijkscholen uit als lid van het schoolburo van de socialist Leo Collard. Van 1969 tot 1972 was zij sekretaris van de Raad van Beheer van de VUB en sinds 1972 oefent zij de functie uit van regeringsafgevaardigde op de VUB.

We gingen twee uur met haar praten over haar functie, de Raad van Beheer, de studenten. We kwamen terug met stof voor heel wat interessante lectuur.

Haar werkkamer -nou, ja een gans huis- is gelegen in de zeer residentiële A.Huysmanlaan, dicht bij de ULB-kampus Solbosch. De grootte van het met tapijten gevulde optrekke verklaart ze door de hoeveelheid dossiers die op te stapelen zijn. Het is ook zo ruim omdat nog drie medewerkers in het gebouw huizen en werken.

DM : U zit wel erg ver van de VUB verwijderd.

AV : U moet dat terug zien in de tijd dat de VUB hier op de Buylaan zat. De VUB had toen geen vierkante meter beschikbaar. Ik moest een lokaal zoeken en dat is hier in deze buurt niet zo eenvoudig. We hebben uiteindelijk dit huis gevonden en het is hier wel rustiger om te werken dan op de kampus. Het huis wordt trouwens gehuurd door het ministerie van Nationale Opvoeding.

DM : Die afstand verklaart misschien waarom uw functie totaal onbekend is op de VUB?

AV : Tja, de grote massa studenten zijn slechts van weinig op de hoogte. Het maakt niet veel verschil of men ginder zit of hier, denk ik. Maar voor diegenen die betrokken zijn bij het beheer van de universiteit is mijn functie wel bekend.

DM : Er schort dan toch wel iets aan de informatieverstrekking?

AV : Ja, dat is een van de grote problemen. Dat houdt verband met de snelwisselende generaties : men is weg voor men iets te weten komt. Misschien zou men de mensen rond bepaalde thema's moeten proberen te sensibiliseren, want men is ook niet steeds gefiteneerd in alles.

DM : Kan u in het kort omschrijven wat uw functie juist inhoudt?

AV : De regeringsafgevaardigden aan de universiteiten kijken na of de beslissingen van de beheersorganen niet strijdig zijn met wetten en reglementen. Wij houden ook toezicht op wat gedaan wordt met de gelden van de gemeenschap. We hebben daar grosso modo twee mogelijkheden voor : enerzijds het veto-recht. We kunnen binnen een bepaalde termijn verhaal indienen bij de minister wanneer een beslissing van de Raad

van Beheer niet strookt met de wet. Anderzijds hebben wij een voorafgaandelijk visum voor bedragen boven de 100.000 BF., dit wil zeggen als een uitgave dat bedrag overschrijft dat wij daar vooraf van op de hoogte moeten zijn en dan natuurlijk advies kunnen geven. Verder geven we de minister advies rond probleem dossiers.

De functie van de regeringsafgevaardigde bestaat pas vanaf 1971 aan de vrije universiteiten. Voordien was de regeringskommissaris -zo wordt die daar genoemd- enkel werkzaam aan rijksuniversiteiten omdat het systeem van financiering anders was. Sinds 1971 geeft de overheid alle universiteiten volgens dezelfde criteria een toelage. Dat betekent dezelfde rechten en plichten, dat betekent ook controle.

De regeringsafgevaardigden aan universiteiten zijn permanent aangesteld. Onze opdracht is bij wet vastgelegd. De minister kan ons dus niets opleggen en niets verbieden. Ons statuut geeft een zekere onafhankelijkheid.

DM : Is uw functie niet iets van "tussen twee banken zitten" ? Ik bedoel : men hangt af van de nationale overheid en men controleert de academische overheid.

AV : Een tegenstrijdigheid is dat niet. Het belangrijkste is dat men onafhankelijk werkt, zowel ten opzichte van de academische overheid als ten opzichte van de nationale overheid. De wetgever heeft speciaal het statuut van de regeringsafgevaardigden gelijk geschakeld met dat van gewoon hoogleraar om die onafhankelijkheid ten aanzien van de academische overheid te bewaren. In het parlement is toen platweg gezegd de controleurs gelijk gesteld moes-

ten worden met de gecontroleerden, gezien de mentaliteit in de academische wereld...

Langs de andere kant staat de regeringsafgevaardigde ten opzichte van de nationale overheid onafhankelijk omdat de functie permanent is.

DM : U kijkt op de vingers van de professoren die in de Raad van Beheer zetelen. Krijgt u vanuit die hoek geen rare gezichten?

AV : Men heeft mij de naam van uw tijdschrift al wel eens gegeven. Maar ik probeer gewoon te weten wat er gebeurt op de VUB om de achtergronden van de zaken te begrijpen en zo met kennis te kunnen reageren. Dat betekent natuurlijk dat men zich met vanalles moet en ik vermoed dat daarop reacties zijn. Zoiets weet men voor dat men aan die job begint. Tot incidenten heeft die situatie nog nooit gefeerd. Trouwens de nationale overheid was er zich van bewust dat controle op een vrije universiteit niet zo gewenst zou zijn. Om spanningen te vermijden heeft de toenmalige minister Vermeylen gepoogd om de regeringsafgevaardigden zo te kiezen dat ze tot de filosofische strekking van de vrije universiteit behoren.

DM : Adviseert u ook bij de toekenning van de financiële middelen?

AV : Daar hebben wij in de praktijk zeer weinig in de pap te brokken, omdat die financiering van bovenaf gebeurt, hoofdzakelijk op basis van beschikbare middelen.

DM : Beschikbare middelen, zegt u. Speelt de crisis -meer doen met minder- een rol in uw taak? Moet u nauwelijker toezien?

AV : Het spreekt vanzelf dat het gemakkelijker is wanneer men over voldoende middelen beschikt. De beperking van de middelen door de crisis, die men overal voelt, heeft zeker een weerslag. Maar objectief gezien moeten de universiteiten niet meer invleveren dan anderen. De werkingstoelagen zijn wel beperkt gestegen en met een goed beheer kan men er nog aan uit. Men moet echter onvermijdelijk een aantal maatregelen nemen om overdevrnen uitgaven en dreigende deficitien te vermijden.

DM : Daarin geeft u ook raad?

AV : Ja. Mijn persoonlijke opvatting over mijn taak zegt dat preventieve opmerkingen beter zijn dan enkel een negatieve houding aan te nemen en reeksen verhalen in te dienen. Over de VUB zijn in dertien jaar niet een tien verhalen ingediend. Ik beslis dus zelden tot : "dat gaat niet", maar stel vragen en geef advies op voorhand. Zo zijn beslissingen zelden in strijd met wetten en reglementen.

DM : Hebt u de indruk dat met uw inbreng rekening wordt gehouden?

AV : Men antwoordt toch meestal op mijn vragen. Dat duurt soms lang, maar men moet geduld hebben in de universitaire wereld. Die werkt zeer traag.

DM : Kan u een voorbeeld noemen waarbij u gebruik heeft gemaakt van uw vetorecht?

AV : Oeh, dat is al zo lang geleden... Ah, ja in verband met de 'VZW-kwestie' heb ik het principieel gebruikt. Men wilde rond de VUB een soort van satellietorganisaties ('VZWs') oprichten die zo aan de controle konden ontsnappen maar die wel zouden werken met geld van de universiteit. Daartegen heb ik verhaal aangetekend.

DM : Maar verboden werd gevraagd of de Sociale Raad-autonomie wel te rijnen viel met de controle. Maar dat is geen enkel probleem : de SOR blijft binnen de rechts-persoonlijkheid van de VUB, wat niet het geval is voor een VZW.

DM : Dat lijkt allemaal weinig sensationeel.

AV : Maar voor mij was het essentieel. Men moet korrekt de bestemming van de gekregen gelden eerbiedigen en men moet werken via de eigen organen. Daar was trouwens geen strijd rond. Men wilde slechts duidelijk-

heid. Grote incidenten zijn er aan de VUB tot nu toe niet geweest.

DM : Ook niet in verband met de zo net aangehaalde SOR-problematiek? Ik kan mij voorstellen dat daartegen werd geprotesteerd omdat de studenten toch een zekere autonomie verkregen.

AV : Ja, daar waren duidelijk twee strekkingen. Men wilde de SOR tegengaan met het controle-argument, maar -zoals gezegd- dat was geen probleem. En alles loopt nu zeer vlot.

DM : De Raad van Beheer is het hoogste VUB-organ.. Wat is de mening van een "halve buitenstaander" : werkt de Raad van Beheer optimaal?

AV : Daar is natuurlijk heelwat over te zeggen, maar dat is delikaat vanuit mijn functie. Maar er zijn aan de Raad van Beheer zeker een aantal problemen verbonden. Zo zijn in principe alle universitaire geleidingen vertegenwoordigd, maar in de praktijk is dat op een heel verscheiden manier. Het volstaat om naar de aantallen te kijken. Ook de tijdsduur van de afvaardiging legt een groot gewicht in de schaal. De jaarlijks wisselende mensen hebben het zeer moeilijk om zich in te werken. Eer ze het kennen moeten ze er al terug uit.

DM : U, die reeds meer dan tien jaar in de Raad van Beheer zetelt, bezit wel een machtspositie tegenover diegenen die jaarlijks wisselen?

AV : Dat is inderdaad een voordeel. Je kan een heleboel gegevens in je geheugen opstapelen waardoor je je opmerkingen kan staven. Voor studenten bijvoorbeeld moet het heel moeilijk zijn om volgen. Ze missen een achtergrond die de anderen wel hebben.

DM : Hoort ik hieruit dat studenten onder-vertegenwoordigd en benadeeld zijn?

AV : Kwantitatief zijn ze even goed vertegenwoordigd als de anderen. Maar in de praktijk is het onderzijdig personeel dubbel vertegenwoordigd door het feit dat alle dekanen sowieso in de Raad zetelen, naast de gewone afvaardiging van het onder-

wijzend personeel. De vertegenwoordiging gebeurt vrij korrekt, behalve voor het administratief en technisch personeel.

En ander probleem is dat volgens de statuten het Bureau van de Raad het dagelijks bestuur is terwijl het dit niet is. Zo worden een groot aantal beslissingen door niemand gezien buiten mijzelf. Men mag toch verwachten dat de statutaire organen op zijn minst op de hoogte zijn van de dagelijkse beslissingen. Ook is er al protest geweest tegen het groot aantal beslissingen bij hoordingendheid en bij delegatie. Ik sluit mij bij dat protest aan omdat dat systeem mij stoort.

DM : Die beslissingen bij delegatie, waar-
over gaan die?

AV : Oh, dat zijn allerhande beslissingen, vnl. administratieve. Ze worden genomen door de voorzitter in naam van de Raad van

Beheer of door administratieve delegaties. De beslissingen van deze laatste moeten niet ter bekrachtiging voorgelegd worden aan de Raad. [Ik heb daartegen reeds geprotesteerd. Men moet op zijn minst de Raad informeren over die beslissingen.]

DM : Dat betekent dat de Raad van Beheer ten dele wordt uitgeschakeld.

AV : Ik denk niet dat men die wil uit-
schakelen. Maar geen enkele instelling kan werken zonder delegaties voor dagelijkse beslissingen. Men kan wel de stelling verdedigen dat het Bureau die beslissingen wekelijks doornemt.

DM : U bent een van de weinige vrouwen in de Raad. Speelt dat een rol?

AV : Ik ben niet meer in de eerste jaren van mijn loopbaan en het stoort mij zeker niet, omdat ik al vele jaren de gewoonte heb alleen te zetelen als vrouw in vergaderingen. Maar aan die situatie kan heelwat veranderd worden. Het is toch opvallend dat in een universitaire midden zo weinig vrouwen zich kandidaat stellen, want het zijn tenslotte toch verkiezingen.

DM : De klassieke VUB-tegenstelling tussen vrijzinnige liberalen en vrijzinnige socialistischen zien we ook in de Raad van Beheer.

AV : Ik weet niet of die in de raad van Beheer sterk aanwezig is. In ieder geval komt ze op die blauw-rode manier zelden aan bod. Natuurlijk zal in de achtergrond van een stemming de persoonlijke overtuiging spelen.

DM : Wordt die tegenstelling niet bevorderd door politici te koopieren? Ik denk aan een Tobback, een Declercq, een Meys,...

AV : Het koopieren van die politieke mensen heeft de goede bedoeling de universiteit niet in een getto op te sluiten. Een praktische vaststelling daarbij is dat die mensen zeer moeilijk komen.

DM : Dus het heeft weinig nut?

AV : De universitaire overheid kan beroep doen op die mensen, ook wanneer ze niet aanwezig zijn in de Raad. Ik vermoed dat die contacten er ook zijn.

DM : Komt het partijpolitieke element zo niet in de Raad geslopen?

AV : Nee. Het is zelden dat partijpolitiek komt kijken bij de agenda van de Raad van Beheer. Soms in een discussie in de rondvraag, dat is alles. Algemeen gezien geven academische belangen wel de doorslag.

DM : U werkt in opdracht van het ministerie van Nationale Opvoeding. Heeft het nu invloed dat het door een katholiek wordt be-
heerd?

AV : Nee. Mijn functie is door de wet beschreven en ik krijg geen opdrachten van de minister. De persoonlijkheid van een minister zal wel een weerslag hebben op de mogelijke houding van zijn kabinet. Niet omdat hij katholiek is, maar omdat elke minister een eigen visie heeft. Ik heb dus niet de indruk dat dat speelt en incidenten zijn er nooit geweest.

vervolg op blz. 3

Bullshitten Over Drugs

Het was lang geleden dat een debatavond nog op zo'n grote publieke belangstelling mocht rekenen. De keuze van het onderwerp "drugs" was organisatorisch gezien dus beslist een schot in de roos. Drugs zijn misschien toch nog het enige waarvoor de moderne student zich interesseert. Sommige toehoorders hadden trouwens duidelijk de bedoeling om door hun vragen heen aan iedereen te laten merken hoe grondig hun praktische kennis in zake drugsexperimenten wel was. Anderen konden dan weer nauwelijks verbergen dat ze juist op het debat af waren gekomen in de hoop iets van die praktische kennis te kunnen meepikken. Er mag hier echter niet de indruk gewekt worden dat de stemming onverdeeld pro was; naar het einde toe werd vanuit de zaal zelfs een lang en hartstochtelijk, maar niet steeds even begrijpelijk pleidooi tegen druggebruik gehouden.

Voor het debat waren er die avond drie sprekers uitgenodigd: Micheline Roelants, psychiater bij het krisiscentrum van het Brugmanhospitaal, Christiaan Eliaerts, criminoloog aan de V.U.B. en Simon Vinkenoo, rijmelaar en junkieheld. Het was Micheline Roelants die de boel aan het rollen moest brengen met een overzicht van wat er allemaal aan drugs op de markt is. Hiervoor weigerde ze de traditionele indelingen, zoals soft versus hard-drugs of legaal-illegaal, te hanteren. Voor Roelants zijn er twee soorten producten: de psychisch en de fysisch verslavenden.

Psychische verslaving betekent dat de gebruiker de indruk heeft dat hij zich geestelijk veel beter voelt na het gebruiken van een bepaald produkt. Bij fysische verslaving daarentegen gaat het lichaam zich zo op een bepaald produkt afstellen dat, indien de gebruiker het produkt niet meer opneemt, er ontwenningsverschijnselen optuiken. Bij fysische verslaving heeft het lichaam ook steeds meer van een produkt nodig om normaal te kunnen functioneren.

Producten met een hoge psychische maar lage fysische verslavingsgraad zijn tabak, hennepproducten, cocaïne, hallucinogenen en de etherproducten. Van deze vernoemde stoffen is alleen tabak legaal terwijl het gebruik er van op lange termijn schadelijk voor de gezondheid is. Van de illegale hennepproducten (hasjies, marihuana) daarentegen is nog niet wetenschappelijk bewezen dat ze schade berokkenen. Volgens Roelants berust het onderscheid legale-illegale drugs dan ook meer op economische (de belasting op tabakswaaren) dan op farmaceutische basis. Dat de illegaliteit van een produkt zeker niet evenredig is met de graad van fysische verslaving wordt duidelijk bewezen door alcohol dat een zware psychische en fysische afhankelijkheidsgraad heeft maar dat wel door de wet is toegelaten.

Buiten alcohol zijn de meest gekende fysisch verslavende drugs de kalmeermiddelen (valium, themesta), speed en de opiumderivaten (opium, morfine, heroïne en methadon). De opiumderivaten gelden als enorm verslavend; bovendien went het lichaam vlug aan de stof zodat de doses steeds vergroot moeten worden wil hetzelfde effect bereikt worden. Doordat heroïne vaak van kwaliteit verschilt, naargelang de producent of dealer er meer of minder bijstoffen zoals bloem, melksuiker of waspoeder aan toevoegt heeft, komt het voor dat mensen zich doodspuiten aan een overdosis omdat het spul dat ze kochten veel sterker was dan het vorige waar ze aan gewend waren. Vele ongelukken met heroïne worden ook veroorzaakt door ondeskundig gebruik van injectienaalden waardoor bloedvergiftiging, aderonsteking of trombose kan ontstaan.

Na de uiteenzetting van psychiater Roelants belichtte criminoloog Christiaan Eliaerts de juridische reactie op het gebruik van verslavende middelen. Vooraf benadrukte hij dat onze nationale wetten voor een belangrijk deel bepaald worden door internationale verdragen. De Belgische wetgeving in verband met drugs stamt van 1921. Deze houdt in dat de regering gemachtigd is om de invoer, uitvoer, vervaardiging, vervoer, bezit, verkoop, aflevering of aanschaffing van gifstoffen, slaapmiddelen, verdovende middelen, ontzettingsmiddelen en antiseptica te regelen en daarvoor toezicht te houden.

In 1975 werd deze wet aangepast. De belangrijkste verandering was dat meer repressief kon opgetreden worden tegen de overtredders. Opmerkelijk is ook dat de wet geen kwantitatief noch kwalitatief onderscheid maakt. Theoretisch kan men in België dus even zwaar gestraft worden voor het bezit van

10 gram hasjies als voor 5 kg heroïne. Dit in tegenstelling met de Nederlandse wetgeving die rekening houdt met de risikofactor van het produkt en met het onderscheid tussen bezit voor eigen gebruik en bezit voor verkoop.

Doordat Micheline Roelants vrij lang gesproken had was Eliaerts genooddacht zijn betoog drastisch in te korten. Zo was ook Simon Vinkenoo, de volgende spreker. Vinkenoo's uiteenzetting was veel minder diepzinnig dan de vorige twee maar ze was daarom niet minder interessant. Met veel gloed vertelde hij over zijn trips en verdedigde de opheffing van elke wetgeving inzake drugs. Na de pauze was het aan het publiek om vragen te stellen. Deze waren bijna allemaal gericht aan Roelants en hadden betrekking op de aard en effecten van de verscheidene produkten. Even nog werd de link gelegd tussen fascisme, drugverkoop en de teloegang van de jaren-zestig-idealen.

Tot een discussie over de aanpassing van de wet en de legalisatie van sommige drugs, wat eigenlijk de bedoeling was van het debat, kwam het echter niet meer. Jammer eigenlijk. Vlo

Bekentenis van een Verslaafde

Mijn verslaving begon al toen ik een zuigeling was. Mijn moeder had mij zo'n prentjesboek in mijn handen gestopt om een einde te maken aan een van mijn huilbuien (ik had grote honger). Toen ze wat later nog eens kwam kijken merkte ze dat het boekje verdwenen was. Ik had het opgegeten! Het beviel mij zo goed dat ik het steeds vaker begon te doen. Nu ben ik 21 en nog steeds een papierverslaafde (een paperjunk zou men in New York zeggen).

Het leven is voor mij zeker geen pretje. Mijn verslaving heeft me reeds meermaals in zware problemen gebracht. Verleden jaar tijdens de examens heb ik mijn cursus filosofie, die ik aan het blokken was, binnengespeeld. Ik kon er niet aan weerstaan. Gedaan met blokken dus. Met de moed der wanhoop ging ik de volgende morgen naar het examen, dat uiteraard uitdraaide op een regelrechte flop. "De stof zit niet in U meneer", zei de prof. "Toch wel", wierp ik terecht op. Toen gooidde hij mij woedend buiten.

Ook in cafés ziet men mij niet graag komen: ik eet nl. alle bierviltjes op, en soms ook het WC-papier, als ik grote honger heb temminste.

Dan is er nog het fenomeen 'overdosis', dat mij zeker niet onbekend is. Toen ik de verzamelde werken van Kafka in één 'maaltijd' verorberd had, dacht ik dat het einde nabij was. Gelukkig ben ik er weer bovenop gekomen.

Een pluspunt aan mijn verslaving is wel dat ze geen bijkomende financiële problemen met zich meebrengt. Papier is goedkoop en overal vrij verkrijgbaar. Op d'Unief worden er trouwens bijna elke dag pamfletten e.d. uitgedeeld, die ik gretig in ontvangst neem. Vooral de MLB-pamfletjes zijn een ware délicatesse. Ook hun affiches trek ik van de muren, gewoonweg omdat ik er niet kan aan weerstaan. Ze zijn zo heerlijk! Zo'n beetje te vergelijken met mensen die dol zijn op chinees. Het liefst van al echter eet ik de Moelial. Ik lust hem bij voorkeur rauw!

Pjotr Romanski

REGERINGS- AFGEVAARDIGDE

vervolg van blz. 2

DM : Men kan zeggen dat sinds de tijd van Collard de situatie sterk 'ts' geëvolueerd. Collard was tijdens de schoolstrijd immers de kop van jut voor de katholieken. Het was de tijd van de heftige tegenstellingen. Nu is er een katholiek minister van Nationale Opvoeding zonder dat dat onoverkomelijke problemen geeft.

AV : Dat is inderdaad sterk veranderd. U moet ook niet vergeten dat het juist de tijdens de schoolstrijd zo bedreigde Collard is geweest die in 1969 de fameuze oproep heeft gedaan voor de progressieve frontvorming waar toen ook Wilfried Martens achter stond. De politieke lijn die nu gevolgd wordt door de SP was dus van toen reeds aanwezig.

DM : Als regeringsafgevaardigde hebt u niet met '68 meegeemaakt, maar wel de 10 000 acties in 1979. Vertelt u daar iets over.

De studenten hebben mij toen gegijzeld ! (Grote hilariteit bij de interviewers)

AV : In een poging om de aandacht te vestigen op hun actie heb ik op een dag bezoek gekregen van een paar studenten. Een beetje zoals jullie gekomen zijn (gelach). Ze hebben mij heel vriendelijk verteld dat ze mij kwamen gijzelen en ze legden uit in welk kader dat gebeurde. Nu hadden de studenten in Gent de dossiers van het rektorat naar buiten gegooid en dat stond mij zeker niet aan. Ik heb dus maar een dagje doorgebracht in het bezette rektorat tot ik na het TV-nieuws werd vrijgelaten.

PDK en GS.

raketten akties

vervolg van blz. 1

'massa' stonden uit te lachen. Waren zij te bekakt om mee te lopen? Aan de Zuid werd een misplaatste hoerastemming opgewekt door drie korte toespraakjes over de studentenakties tegen de raketten in de steden Gent, Leuven en Brussel. Twee van de drie sprekers hadden een rood sterretje - u weet wel - op de jas gehaakt.

Na de ontbinding van de betoging hadden een twintigtal personen zichzelf niet genoeg afgereageerd en wilden een 'strategisch gebouw' bezetten. Afspraak was een half uur later opnieuw te verzamelen in de buurt van het 'doel'. De twee snelogende Moelialreporters installeerden zich in een kaffee met uitzicht op de aktieplek maar zagen buiten het passeren van een verkerner niets. De aktie liet het afweten.

Een vraag blijft hangen na deze ontuchtige betoging : moeten we geen aktie voeren met een zeer beperkt aantal getrainde personen naar gerichte doelen of wil men verder 'en massa' betogen? En dan moet men serieus leren mobiliseren. En dan slotte : waar zat VAKA-VUB ??

PVR en GS.

Het is bewezen: veelvuldig
snuiven tast het verstand aan.

15 Jaar Bangla Desh

" 15 jaar geleden, 27 maart 1970, behaalde het Bengaalse volk zijn onafhankelijkheid van de Pakistaanse Militaire Junta. Deze overwinning was te danken aan een negen maanden durende strijd die twee miljoen levens kostte. Dit hadden zij er voor over omdat zij een lange tijd overheerst en uitgebuit werden door de Pakistaanse Upper-class."

Dit werd gevierd in Bangla Desh en op de VUB door de Bangla Desh Association Belgium Robert P. kreeg hiervoor een invitatie en kon dus bijgevolg niet weigeren zonder onbeleefd te zijn. Dus hij daar naartoe.

30 maart 1985 was QA gevuld met ander volk dat er gewoonlijk vertoefd of zou moeten vertoeven. Voor het evennement kon beginnen was er een gearrweerd en zenuwachtig over en weer geloop van verschillende voor mij onbekende individuen.

Uiteindelijk begon het dan toch, een welkomswoordje in het Engels en in het Bengaals. Hierop volgde een doods stilte voor de doden van vijftien jaar geleden.

Dan was er zang en dans uit Bangla Desh opgevoerd door de studenten en enkele kinderen. Ondanks de gebrekkige acomodatie (slechts 3 micro's waar normaal de colleges doorklinken) klonk alles vrij goed, blijkbaar omdat deze "primitieven" in staat waren ingewikkelde toonladders zonder fouten te zingen. Over de inhoud van de liedjes kan ik weinig kwijt daar mijn kennis van het Bengaals zo goed als onbestaande is.

Het hele gebeuren was amateuristisch maar verre van ongezeilig te noemen. Deze sfeer is vooral te danken aan de onprettige houding van het publiek welk geen aanstoot nam aan de enkele schoonheidsfoutjes van de artiesten.

Van de artiesten zelf kan men ook zeggen dat zij zeer competent waren en geen overdreven sterallures vertoonden zoals hun blanke broeders op het Persvrijpodium onlangs.

Robert P.

ZOEKERS

UITVERKOOP

salontafel 2M X 0,5M X 0,5M ... 250 F

Kamerbreedtapjijt (wol)

Bruin +- 15 vierkante meter ... 200F
Beige 25 vierkante meter, 90 F per vierkante meter of geheel ongeveer 2000 F.
Zeer goede kwaliteit en levering aan huis.

Info : Triomflaan 54 (naast Faculty) of bij Vrij Onderzoek.

Het is bewezen: veelvuldig
lezen tast het verstand aan.

Vubtiëk niet geprivatiseerd

Twee agendapunten van de Sociale Raad van 21 maart sprongen duidelijk in het oog: de studentenbetrokkenheid bij de S.O.R. en de reorganisatie van de Vubtiëk, twee onderwerpen die de nieuwe voorzitter Eric Goubin bijzonder nauw aan het hart liggen. Over het eerste bestond weinig onenigheid, er werd eenparig beslist een werkgroep studentenbetrokkenheid op te richten die een plan moet uitwerken om de Sociale Raad op te waarderen. Het probleem van de Vubtiëk lag gevoeliger. Uiteindelijk kwam er een principieusstemming over het al dan niet privatiseren van de V.U.B.-winkel.

Dat er iets aan de vervreemding tussen de studenten en de Sociale Raad gedaan moest worden is dit jaar al duidelijk gebleken. De S.O.R. keurde daarom twee voorstellen goed. In de eerste plaats zal een werkgroep (bestaande uit alle studentenleden van de S.O.R. en afgevaardigden van B.S.G., V.O. en de Moelias) opgericht worden die na moet gaan waarom de eerste verkiezingsronde een flop geworden is. Daarna moet de werkgroep vanuit haar ondervindingen voorstellen doen om de studenten meer bij het beleid van de Sociale Raad te betrekken. Aan de andere kant zal ook werk worden gemaakt van een betere voorlichting naar het studentenpubliek toe. Hiervoor zal o.a. contact opgenomen worden met de communicatiewetenschappen om na te gaan of de voorlichtingsproblematiek van de S.O.R. niet het onderwerp van een seminarie-oefening of een einderhandeling kan zijn.

De Vubtiëk dan, die ondanks een monopoliepositie er nog steeds in slaagt verlies te maken. Om dit te verhelpen zou een reorganisatie en automatisering doorgevoerd worden. Rond het voorstel om 1,5 miljoen vast te leggen om deze plannen door te voeren kwam wel enige discussie. De bedoeling was met de 1,5 miljoen drie automatische kassa's (2 te Elsene en 1 te Jette), een barcodesysteem en een computer (om het beheer te vergemakkelijken) aan te schaffen. Van uit liberale hoek werd bij monde van George De Vos, afgevaardigde van de Raad van Beheer. De Vos stelde voor een studie te maken over een mogelijke privatisering van de Vubtiëk.

Dit leidde op zijn beurt tot protest vanuit het linkse kamp. Uiteindelijk maakte de voorzitter een eind aan de discussie door de raadsleden te laten stemmen over het al dan niet uitvoeren van een studie over de mogelijke privatisering van de Vubtiëk. Het voorstel werd met zes tegen en twee onthoudingen verworpen. In een volgende stemming werd dan het voorstel tot automatisering, en het vastleggen van 1,5 miljoen hier voor, wel goedgekeurd.

Als alles meevalt zou einde mei de hele automatisering op poten moeten staan. Een antwoord op de vraag of de Vubtiëk winst kan maken zal voorlopig echter nog wel een tijdje uitblijven. *Sorge*

JP.

Smeerolie en paraplu's buiten

Enkele Moelias leden verscheen in dit blad een kritiek van een vrij agressief allooi op de studentenwinkel "VUBTIËK". Bij wijze van verdediging voor de "Vubtiëkers" (= personeel aldaar) namen we ze eens onder de loupe om volgende neerslag te presenteren.

De winkel "Vubtiëk" funtioneert al enkele jaren en is een zelfbedruipend orgaan, eventuele winstoverschotten belanden in de kassa van de sociale sector.

Het valt niet te ontkennen dat er in het verleden enkele fouten gemaakt zijn, welke tot gevolg hadden dat een en ander niet zo vlot kon verlopen. De verantwoordelijkheid valt gedeeltelijk op de in middels al vroegere beheerder (die met persoonlijke problemen te kampen had) en de administratieve molen die er voor zorgde dat er een "machtsvacuum" ontstond en welk er ook voor zorgde dat er een volledig jaar een chaos was in de "Vubtiëk". Niemand kon hier echt verantwoordelijk voor gesteld worden, doch werd uit niet nader omschreven hoeken de verantwoordelijkheid voor de chaos wels op de rug van de inmiddels al vertrokken beheerder geschoven.

Het resultaat van de verkeerde investeringen kon menig klant bewonderen: Berend Boudewijn achtige paraplu's, dassen (die een VUB bureaafrik bij gelegenheid wel eens droeg), T-shirts, glazen... al dit fraais met het VUB embleem erop.

Dit alles zou mooi passen in een reclame campagne van een of andere multinational die zijn winsten gevoelig de hoogte zou

willen ingaan. De verstrooide studentchauffeur kon tot voor kort zijn motor olie en zijn antigel hier ook aanschaffen zodat zijn bolide de komende winter zonder problemen door het zenuwachtige verkeer kon scheuren.

Dat deze produkten zich niet op een studentepubliek richtten werd door menigen ingezien en ook door de nieuwe beheerder. Zij hoopt verbetering in de situatie te brengen door zich meer op kleingedoe te richten. Op dit gebied zijn al enkele verbeteringen waar te nemen: sigarettestocks worden tegenwoordig regelmatig aangevuld betere copyservice etc..

De rest van de verbeteringen zullen nog wat tijd vergen welk normaal is bij aanstelling van een nieuw persoon. Verwijten voor het slecht functioneren dienen niet enkel aan het Vubtiëkpersoneel gemaakt te worden. Sommige profven dienen bestellingen nogal eens laat binnen, zodat "verplichte" boeken soms lang op zich laten wachten.

Last bust not least deelde de Vubtiëker ons nog mede dat het soms alles behalve een pretje is dat enkele individuen van het studentepubliek zich vaak aanstellen als strontverwende kinderen welk voor niemand de zaken aangenamer maken, aldus de Vubtiëk....

Robert P.

Junks in resto

Eten. Een "must" voor studenten, of ze nu overmand worden door stress, doodkalm blokken of losbandig café na café leegdrinken. Koffie, thee of een eitje maken kan iedereen. Zelfs een paar boterhammetjes maken behoort tot de kennis van de gemiddelde student. Wel liefst met fijne charcuterie erop, want pa/enof ma betaalt toch. Moelijk wordt het wanneer een warme maaltijd bereid moet worden. Velen, zowel van het vrouwelijke als van het mannelijke geslacht, denken zich deze kunst niet eigen te kunnen maken en hollen meteen naar het restaurant, om zich daar te bevoorraden van maaltijdticketten genoeg om een hele familie van voldoende eten te voorzien gedurende minstens 7 jaar. Bovendien hopen ze interessante contacten te leggen in dit "immense" eetcomplex. Maar aan de 2de kant van de medaille wordt vaak niet gedacht. In dergelijke restaurants is hygiëne vaak niet steeds de troef. Denk maar aan het rondslingerend afval, materiaal dat slecht onderhouden wordt... Ook wordt rijst en deegwaren vaak voorgeschoot, zodat het enkel maar moet opgewarmd worden. Het probleem is echter dat deze voorgeschoote deegwaren in de keuken blijven rondslingeren, in plaats van ze te bewaren bij een temperatuur van 2 tot 4 graden. Het gevolg hiervan is dat het aantal micro-organismen in plaats van het gebruikelijke aantal van 100.000 per gram oploopt tot zo'n enkele tientallen miljoenen. Neen, hol nu niet meteen naar de frietkraam als compensatie van het restaurant, want ook hier schuilt het gevaar. Frietvet dat niet geregeld ververst wordt, blijkt immers kankerverwekkend te zijn. Voor een ander gedeelte van de studentenbevolking is koken op kot een dagelijkse realiteit geworden. Ook hieraan zijn een aantal risico's verbonden: men kan zich tevreden stellen met minderwaardige of eenzijdige voeding, ofwel, indien men op de kamer zelf over een kookinfrastructuur beschikt, kan men zich a-social gaan opsluiten in het eigen, kleine, gezellige, knusse en egocentrische leefwereldje. Want inderdaad, koken in een gemeenschappelijke keuken is inderdaad de meest voor

de hand liggende weg voor de opbouw van een leefgemeenschap, en het middel bij uitstek tot het creëren van gezelligheid. Dat heet: als je vlees eens niet is gepikt, of gestolen in beschafte termen, als niet alle kookplaten bezet zijn, zodat je in de rij moet staan, als de ruziemaker nu eindelijk eens vertrokken is... Maar dat zijn nog de minste van onze zorgen. Erger wordt het immers wanneer we de eetgewoonten van dergelijke studenten onder de loupe nemen. De kwaliteit van het eten kan dan wel beter zijn dan zo'n 50 à 60 jaar geleden, zelfs ondanks de insekten- en onkruidverdelgers, D.O.T., bewaarmiddelen, kleurstoffen, smaakmiddelen, overbemesting, broeihaarden van bacteriën en industriële bevuiling, maar helaas zijn de voedingsgewoonten geweldig verslechterd. Velen eten te eenzijdig. Denk maar aan H., die steeds spaghetti bolognese at, afgewisseld met spaghetti milanaise, waarbij hij dan nog de verfoeilijke, tegen de borst stuitende methode had aangenomen om hiervan slijten tegen het plafond, de muren, de deuren... te smijten, zogezegd om te zien of ie gaar was. Ook wordt er te vettig gegeten, met te veel zout, en dergelijke meer. Dit kan

dan de zogenaamde "welvaartsziekten" (corpulentie, vaatziekten, leverziekten,...) tot gevolg hebben.

Het is een feit, kameraden, de keuken verschaft meer mogelijkheden dan het opwarmen van een of ander geprepareerd gerecht. Gebruik je verstand, wees even kritisch op je eten, net zoals je voor je mede-studenten bent, en zorg voor variatie. Een nieuwe wereld zal voor je opengaan, een wereld van een gezond evenwichtig leven en een gezonde voeding!

Marie T.5

24 URENLOOP

27 maart anno 1985 was het weer zover: een 8 tal ploegen gingen zich meten in een 24 Urenloop. De uitslag was als volgt: Vlam eerst (Vlaamse Amateurs Marathonlopers), PK-CP (ULB equivalent) tweede en derde HILLO De sportmanifestatie werd echter overschadwd door commercie en volkse spelen (die eigenlijk weinig volk trokken). Welk een alles behalve leuke herinnering zal zijn voor de deelnemers.

Het circus draaide 24 uur op volle toeren. 24 uur aan een stuk een jengelende discobar (die vele campus bewoners een slapeloze nacht bezorgde) met steeds dezelfde BSG-hits en om het uur werd deze afgewisseld door een op zijn minst gezegd enerverende jingle van een of ander reisbureau.

Daartussen vonden attracties plaats zoals eieren gooien, touwtrekken, 2PK bezetten en 2PK vernielen. Vooral het 2PK vernielen trok relatief veel volk, blijkbaar zijn velen onder ons studenten vrij gefrustreerd gezien de agressie die ze ten toon spreiden bij het vernielen van die onschuldige Franse autootje.

Al deze activiteiten brachten geld in het bakje. Blijkbaar niet genoeg, want de organisatoren achten het nodig ieder 50 frank aan te rekenen bij het betreden van de tent, zelfs de bezwete marathonlopers, die begrijpelijk niet geïnteresseerd zijn in de fuif maar wel in de warmte van de tent, konden kiezen tussen twee alternatieven: hun zweet laten afreagen of afsnemen of 50 frank betalen om een poosje in een rokerige en lawaaiertige tent te vertoeven.

De verschillende voorzitters van de verschillende kringen waren niet te spreken over deze gang van zaken, stinkt de amateursport tegenwoordig ook naar BIG BUSINESS!

Robert P.

TOMBOLA

En voor de deelnemers van de tombola. Onze excuses voor het niet publiceren van alle winnende loten, maar het publiceren van 70 prijzen vinden wij ten eerste een te tijdrovende bezigheid en ten tweede kampen wij met plaatsgebrek in deze moelias. Hier volgen dan de vijf eersten:

1° en 2° prijs, een reis naar Parijs voor 2 personen, de nummers 1466, 2477.

3° prijs, een soepservies, nummer 0577

4° prijs, een kandelaar, nummer 1788

5° prijs, een eierkoker, nummer 2677

De rest van de winnende loten (badhanddoeken, sportzakken en ander fraais) kunnen hun lot komen controleren aan het raam van het "Moelialokaal" gebouw Y' (naast het kultuurcafé).

kultuurkrant

tentoonstellingen in galery'

Ginette Bauwens en Bob Huts
Erotische foto's en illustrerende ge-
dichten of vice versa.

Vernissage op dinsdag 23 april '85 om 20u
in Galerij', boven het Kulturkaffee,
Pleinlaan 2, 1050 Brussel.
De tentoonstelling loopt van dinsdag 23
april tot 2 mei '85 en is alle werkdagen
toegankelijk tijdens de kantooruren.

Tussen twee geliefden, een mens en een
ander is er steeds een gaping, een af-
grond.
Een dergelijke afgrond, minder gruwelijk,
maar wellicht dieper bevindt zich ook tus-
sen U, kijker, die naar deze "tentoonstel-
ling" komt en wij, die iets tonen.

Het geheel is een "mise en scène".
De foto's een "mise en image".
Het onderwerp: herinnering...verbeelding...
een erotische geschiedenis.

Spijtig genoeg ligt in het woord erotiek
heel wat misverstand, misverstand waarvan
zonder twijfel de christelijke wereld
waarin we leven de oorzaak is. Door de
erotiek te verbinden met de zonde, ver-
schijnt het erotische als een foltering en
wordt men verscheurd tussen het eigen
ik en zijn verlangens en het schuldgevoel
opgedrongen van buiten uit.
We willen hier nog zwijgen over de schade
aangebracht op dit terrein door Freud's
theorieën, dit zou ons te ver leiden. We
nemen dat liefde, als eros, in het mens-
lijke leven centraal staat en de enige
motivatie is van het menselijke zijn.

De tentoonstelling is een mise en scène.
Erotiek is ook een mise en scène, die aan
gene zijde (au-delà) staat van de ommid-
delijke werkelijkheid, al lijkt ons het
erotisch spel en zijn bijhorende fantasmen
reëler dan de realiteit zelf.
De foto's geven een deel weer van een don-
ker universum die in ons leeft en mis-
schien zijn honderden foto's nodig om een
duizendste deel van dit universum weer te
geven? Maar het niet uitgebeelde laten we
aan de verbeelding van de kijker over.
Het blijven bewust momentopnames, tussen
datgene wat al niet meer is en datgene wat
nog niet is.

Al wat getoond wordt kan niet gezegd wor-
den.
Maar ook de foto's kunnen alleen zichzelf
tonen, dat wil zeggen geen waarheden uit-
drukken.
Het gaat er uiteindelijk om alle graden
van het erotische te beleven, geen
enkele te verwaarlozen en er steeds nieuwe
dimensies aan toe te voegen, bewust van
het feit dat de andere ons altijd onbereik-
baar zal blijven, zelfs in de hoop dat
onze dorst naar het absolute nooit gelaafd
zal worden, omdat juist die leemte ons
aanspoort om altijd weer opnieuw te be-
ginnen.
Of om het met de woorden van Novalis te
zeggen: "Celui qui aime doit éternelle-
ment sentir le manque, doit garder les
blessures toujours ouvertes".

Yvan Stroobants
Zeeafdrukken, schilderijen, collages.

Vernissage op dinsdag 7 mei '85 om 20 uur
met fagot recital door Chantale Derongé
in Galerij', boven Kulturkaffee, Plein-
laan 2, 1050 Brussel.
De tentoonstelling loopt van 8 tot 24
mei 1985 en is toegankelijk iedere werkdag
tijdens de kantooruren.

Yvan Stroobants
-geboren 1958
-Plastische Kunsten aan de Secundaire
St.Lucaschool
-Schilderkunst aan het Hoger St.Lukas-
instituut
-Avondakademie R.H.O.K. en Bosvoorde
-laureaat Lijn Volume Kleur 1979
-groepstentoonstellingen in binnen- en
buitenland.

De dienst Cultuur van de Vrije Universi-
teit Brussel nodigt U uit op de tentoon-
stelling van Yvan Stroobants' vernissage
met fagot recital door Chantale Derongé
op 7 mei om 20u00 in Galery' (boven kul-
tuurkaffee) in gebouw Y', Pleinlaan 2,
1050 BRUSSEL (02) 641.23.26. De tentoon-
stelling loopt van 8 tot 24 mei 1985,
en is toegankelijk iedere werkdag tijdens
de kantooruren.

Fanus loopt sluimerend op de loer. Het
massale aanbod van grafische beelden
(o.a. uit de media) zetten hem op zijn
honger. Opgemerkt flarden verzinnende
poëtische verbanden. Frakties hiervan zijn
voldoende om Fanus' pikturale muze te
voeden. Hij broeit ze uit tot een nieuwe,
visuele poëzie: een persoonlijke en kop-
pige harmonie van vorm en kleur is er de
neerslag van. Ontdekkingen en verrassingen
zijn hem in de natuurlijkste zin niet
vreemd: in zijn nooit voorafbepaalde orde
ligt de rechtstreekse link met zijn ge-
dachten en gevoelswereld.

-ARTEFACTUM-

Heb je al gehoord van het tijdschrift voor
hedendaagse kunst in Europa ARTEFACTUM?
Artefactum is een internationaal kunstblad
met artikels over al wat reilt en zeilt
in de actuele plastische kunstwereld.
Artikels in het Nederlands, Engels, Duits
of Frans, met samenvattingen in je eigen
taal. Verantwoordelijke uitgever is de
bekende kunstcriticus Flor BEX.
Op de Dienst Cultuur kan je altijd een
kijktje nemen in dit prachtig uitgevoerde
kunstblad. Losse exemplaren (350,- F) of
abonneementen zijn hier steeds verkrijgbaar.
Artefactum verschijnt tweemaandelijkse,
en geeft je eveneens alle informatie over ten-
toonstellingen in binnen- en buitenland.

concerten festivals etc...

HOLLANDSE POP_

Pasklaar

DO. 25 APRIL 85_

KULTURKAFFEE v.u.b._

GRATIS INKOM 21u_

RIFF !-RAFF!

FESTIVALNACHT

Vrij. 10 MEI '85

KULTURKAFFEE

VANAF 19 U TOT...

Uitslag Poëziewedstrijd

Winnende gedichten van de poëziewedstrijd
1984-1985 van het BSG.
Sponsors waren het Ministerie van de Vlaam-
se Gemeenschap, de Standaard Boekhandel,
de Vereniging voor Nederlandstalige litera-
tuur en de Vubtek.
De jury was samengesteld uit Michel Barto-
sik (assistent Germaanse Filologie), Bart
Sonck (student eerste licentie Germaanse
Filologie en Kultur-BSG) en Peter Jonck-
heere (student tweede licentie Germaanse
Filologie en berucht poëziegenieter).

De criteria waren:

1. Eenheid en structuur van het gedicht.
2. Originaliteit in beelden en beeldspraak,
thematiek en behandeling.
3. Logica, eenheid in de uitgedrukte ge-
dachtengang.
4. Ook de subjectieve faktor speelt uiter-
aard een rol in het beoordelen van de ge-
dichten. Omdat het onfair is om op grond
van dit element zomaar te gaan onderschei-
den tussen de eerste en de derde prijs,
besloten wij vaag te blijven en drie hoofd-
prijzen toe te kennen, met twee eervolle
vermeldingen. Over deze laatste twee was
iedereen het eens dat ze ergens wat 'minder'
gepresteerd hadden dan de eerste drie,
vandaar.

De winnaars!

De hoofdprijzen gingen naar:

1. "Narcissus en ik" van Echnaton (Ualgasi
Fatma uit de Germaanse)
 2. "Het dorre blad" van Maecenas (Chris
van San uit de Rechten)
 3. "Neptune" van Tristan (Bostijn Koen
uit de Filosofie).
- Eervolle vermeldingen vielen te beurt aan:
4. "Eenvoudige woorden..." van 3,1415926...
(Cuffens Marc uit de Germaanse)
 5. "Mijn met wit omwonden gedachten..."
van Lulu (Desloover Lydia uit de Communica-
tiewetenschappen).

De gedichten die de hoofdprijzen in de
wacht sleepten volgen hieronder.

NARCISSUS EN IK

Narcissus, mijn vriend,
ik voel wat jij hebt gevoeld.
Al voel ik 't voor hem,

't gevoel ik gelijk:
zoals jij hield van jezelf,
zo hou ik van hem.

maar

Evenmin als jij
kan ik bereiken wie ik wil.
Dus lijden wij ook

dezelfde pijnen.
Van 't verdriet werd jij narcis.
Word ik als Echo?

Echnaton fecit.

HET DORRE BLAD

belichaamde eeuwigheid
van triesten treurenis verdriet
waar wie gewelf kan abstraheren
waar wie een kruinhard zal ontwaren
in de aders van mijn palm

dor blad
kanalen rond de metropool
bontheit kleuren waterlelie
zacht jasmijn
doorkruist mijn pad

samen samen
kruipen naar het heiligdom
waar vrede hel zal breken
en brandend krispelloot
de gensters explosief verspuwen

Maecenas

NEPTURNE

1

Tijdens het seizoen
wordt het wellicht nooit stil.
Onze plaatselijke bootsman
hier,
rijgt de guite kinderkopjes
aan de vlaggestok.
(Hoe fier prijken de wimpels
op de ansichtkaarten!)

Gisteren nog
vond men het efgotobde lijk
van een vrouwmens.
Aan haar witte buik
hadden onze zeebewoners
zich goed gedaan.

En dan die smerige honden...!

2

-Elke nacht glijd ik
langs het strand.
Bij de genade van de maan,
zoek ik tussen de kleedkabinen
naar liefdesparen.
Nooit ziet men iemand.
Alleen mijn hoofd loeit er.

- In het verschilferde duister
van de pier,
wekt mijn sleep soms de wieren.
Snotgroen fladderden ze dan op
uit hun zoute nest.

3

Op de bazalten verte
zegt Maria, Sterre der Zee,
zoals altijd,
de kaden, de kranen,
onze teertanige vloot.

Boven in de stad
damp mijn hart
tussen de uienringen.

Tristan

kultuur
kaart
100,-

